

A Tölgy

Elöttem az Ösvény van, mögöttem a Domb. Itt hajtottam ki, mikor még nem is volt Ösvény, és azóta is itt vagyok. Ősszel gyönyörű aransárga leveleimet a talajnak adom, hogy nekem és a többi fának is jó minőségű tápanyaga legyen. Télen a csupasz ágaimat büszkén nyújtom az ég felé, várva, hogy tavasszal újra dús, zöld lomb borítsa be.

Az Ösvényen minden évszakban sok-sok ember megfordul. Lefényképezik, majd gyönyörködnek büszke törzsemben, majd szép lassan tovább ballagnak a Domb felé. Egyetlen ember barátom van, Zselyke.

Vele 4 nyárral ezelőtt találkoztam. Az Ösvényen futott, de a Szél göndör haját az arcába fújta. Közvetlenül előttem egy kiálló sziklában megbotlott majd elesett. Pár másodpercig az esés után maga elé nézett, aztán komótosan feltápáskodva törzsemnek dőlt és zokogni kezdett. Ahogy a lány apró, sós könnycseppjei kiálló gyökereimhez értek nagyon megsajnáltam szegényt. Tudtam, hiába szólítanám meg, az emberek sajnos nem figyelnek eléggé, hogy halljanak minket, fákat. Azonban úgy gondoltam, hogy kéne valami ennek a síró

embergyereknek, ezért az ágaimat finoman rázogattam, a kislány ölébe pottyantottam a legszebb és legnagyobb makkomat. A lány hatalmas szemével büszke törzsemre nézett, majd a termésemet apró kezével az arcához szorítva elmosolyodott. Ezután mindennap délutántájban meglátogatott és jött utána a Macska. A Macska állat volt ugyan, de az Erdőben csak vendég. Ő figyelt rám, ezért tudtunk egymással kommunikálni.

Zselyke minden alkalommal mesélt nekem az életéről én pedig neki az erdőről. Nyáron mikor az erdőn kívül kánikula volt, elmagyaráztam neki, hogy mi fatestvérek, hogy hűtjük le az Erdőnek és nekik embereknek a levegőt, hogy ne legyen melegük annyira. Eközben a Macska csonka fülét hegyezve, próbált egyszerre mindkettőnköt hallgatni, s közben a lombjaimon ugráló madarakra figyelni, amiket neki nem szabadott le vadászni mivel csak vendég volt, az Erdőben - pont úgy, mint az emberek.

Zselyke sok-sok érdekességet mesélt az emberekről. Megtudtam, hogy a Városban, ahol ő lakik, és amit az emberek építettek, túl kevés fatestvérem van, ezért a levegő nem olyan üde és illatos, mint itt az Erdőben, hanem fojtogató és bűdös. Felajánlottam neki, hogy költözzön hozzám az Erdőbe, ahol mi, fák, a sok-sok szennyező anyagot és a rengeteg port megkötjük a leveleinken, de sajnos, mint minden ember, ő sem figyelt eléggé.

Elmúlt a Nyár, jött az Ősz, de Zselyke és a Macska ugyanúgy meglátogattak. Zselyke látogatásakor csodaszép leveleim még szebbnek, a büszke törzsem még büszkébbnek tűnt. A lány megint a Városról panaszkodott, ami állítása szerint nagyon zajos a sok autótól - vagy mitől... Ismét felajánlottam, hogy költözzön az Erdőbe, ahol én és a fatestvéreim elnyeljük a az Erdő melletti útról jövő autózajt. Nálunk csak a lombjaikon fészkelő madarak szimfóniája hallatszik, amit az Emberek is szeretnek. De sajnos megint csak a Macska hallott meg engem.

Tél lett. Az Erdő éjszaka csendes és hideg volt. Az ágaimat dér lepte be levelek helyett. Egy idő után az Ösvénynél ember hangokat hallottam. Hirtelen azt hittem Zselyke és a Macska

az, de a hangok mélyebbek voltak. Az ágaim között vackolódo széncinege aggodalmasan trilázott majd elrepült.

- Biztos eltévedtek - gondoltam, majd elkiabáltam magam: Hé! Gyertek ide! Itt az Ösvény! Mindjárt itt vagytok!

Az Ösvénynél feltűnt hirtelen két nagyon magas, kabátos férfi. Elfogott a megkönnyebbülés. Rossz lett volna, ha a két férfi az erdőben ragad Télen. Zselykétől tudom, hogy a hidegtől az Emberek fáznak (ami elég furcsa). Az Ösvénytől azonban már könnyű volt hazatalálniuk, ami megnyugtatót engem.

Az két férfi viszont nem ment semerre. Felnéztek rám majd úgy tűnt, mintha méricskélnének. Az egyik aztán vigyorogva megpaskolta a törzsemet, aminek hangja pár másodpercig visszhangzott a hideg erdőben. A piros kabátos aztán intett a másiknak, hogy álljon hátrébb, aztán a hátizsákjából előhúzott valamit, amin a Hold fénye hirtelen megcsillant mikor felemelte, majd az én tökéletes törzsembe vágta.

Hirtelen annyira elszörnyedtem, hogy kiáltani sem tudtam, pedig nagy fájdalmaim voltak. A férfi aztán újra felemelte a holdfényben csillogó dolgot és ismét a törzsembe vágta. A félelem hirtelen úgy elvakított, hogy a szívemnek kedves, eddig biztonságosnak hitt Erdőt nem is láttam. A fényesen csillanó fejsze pedig egyre éhesebben marta ki a darabokat a törzsemből. A fém csattanása fán fülsiketítően hangosan zavarta meg az Erdő nyugodt téli csendjét. Fatestvéreim szomorúan hallgatták az egyre gyengébb és erőtlenebb kiáltásaimat, tehetetlenül nézték a haláltusámat. És hirtelen megértettem, mi az, hogy fázni. A saját súlyomtól a hóval borított kedves kis Ösvényemre borultam és láthatatlanul dideregni kezdtem. Egy idő után, mikor elmúlt a didergés, Zselykére gondoltam. Reméltem, hogy a makkomat elültette a piszkos, zajos Városban. Reméltem, hogy a csemetém majd segít a Városnak olyan szépnek lenni, mint az Erdőnek. Boldogan gondoltam erre, és Zselykére, ahogy a tiszta Városban futkározik nyomában a Macskával.

...

Zselyke a történetek közben otthon aludt békésen, a kandallóval fűtött házban, puha ágyában, lábánál a Macskával, akit egyébként Bajusznak hívtak. Másnap reggel iskolába ment, hazaérve házit csinált, majd délután három óra körül szólt az anyukájának, hogy sétálni megy az Erdőbe. Felvette kedvenc zöld sálját, szürke pulóverét, és a szokásos úton sétálni kezdett kedvenc fájához, a Tölgyhöz.

Lassan sétálva, nyomában a Macskával tette meg a szokásos lépéseit. A Dombhoz érve azt hitte, hogy eltévedt. A szokásos látkép, ami ilyenkor fogadta, egy erőteljes duzzadó, csodaszép tölgyfa volt, ami kis útjelzőként állt az Ösvény mellett. A Tölgy helyén most csak egy szomorú tuskó állt. A Macska sem értette a dolgot. Ráugrott a tuskóra, onnan kereste régi barátját a Tölgyet. A lány elővette zsebéből a termést, amit 4 évvel ezelőtt kapott a Tölgytől és a szívéhez szorítva pityeregni kezdett.

- Őt, - fordult a macskájához - nem szabadott volna. Apukám erdész és ilyen helyeken, mint az Ösvény, csak beteg fákat vágnak ki, meg időseket. Egy ilyen szép tölgyhöz az erdészek nem nyúlnak. Szólni kell majd- sóhajtott fel -, és talán többet nem fognak az Ösvénynél fát vágni.

Egy idő múlva aztán óvatosan a földre tette makkocskát. Remélte, hogy ezen a szépen karbantartott erdőrészen majd kisarjad, és ugyanolyan szép fa lesz belőle, mint amilyen a Tölgy volt.

